

kan man gjerne sige, for Befolkningen — og der bliver ikke sendt saa faa Pengebreve dertil — dersom f. Ex. Pengebrevene skulde blive borte under Befordringen fra Brevstedet til Postkontoret. Det forekommer mig ogsaa noget forunderligt, at f. Ex. Svinninge, som kun har 1 Mil til Jernbanestationen Syderup, er et regnskabsførende Postkontor, medens Jaareveile, som har mellem 3—4 Mil til Syderup og 2½ Mil til Nøstjøbing, kun er et Brevsamlingssted. Jeg vil tillade mig at anfille en Sammenligning mellem disse Steder med Hensyn til Indlevering og Udlevering af Breve. Af almindelige Breve indleveres der omtrent et lige stort Antal paa begge Steder, baade paa Brevsamlingsstedet og paa Postkontoret, og af Pakker og Pengebreve er Antallet omtrent det samme. Jeg kan oplyse, at der i det sidste Aar er afgaaet fra Jaareveile Brevsamlingssted c. 33,000 Breve og c. 1,900 Pakker, foruden en Masse Pengebreve og Postopkrævninger, og der afgaar ikke flere fra Svinninge. Det forekommer mig, at skulde der kun være eet Postkontor, saa burde det være ved Jaareveile istedetfor ved Svinninge. Jeg vil ikke tale Noget imod, at Svinninge har dette Poststed; jeg misunder dem det ikke, men det er rimeligt, at vi havde det samme i vor Egn, saa meget mere som der under Jaareveile Brevsamlingssted hører 23 Byer, og saavidt jeg veed, endnu 2 Byer, som ere komne til, siden denne Sag var for her i Rigsdagen, hvorimod der under Svinninge, som har et Postkontor, kun hører 12 Byer. Der afgaar fra Jaareveile 3 Landpostbude, hvorimod der kun afgaar 2 fra Svinninge. Det forekommer mig, at alt dette maa tale for Billigheden af at forandre Jaareveile Brevsamlingssted til en Postpedition. Jeg mener, man skulde gjøre det saa billigt som muligt; men man skulde gjøre det til en regnskabsførende Postpedition, hvorved dette Kontor saa kunde faae samme Ansvar for Indlevering og Udlevering af Pengebreve og Pakker som de andre Postkontorer; thi derved fik Befolkningen nogen mere Sikkerhed, end den nu har, naar den indleverer sine Breve paa Brevsamlingsstedet. Man kan jo nok stole paa Manden der; men kommer Noget og beskjæler Postvoegen undervejs, saa ere Pengene tabte. Det forekommer mig, at Staten burde gjøre Noget i den Retning og overtage dette Ansvar. Hvad angaar det at omlægge Postveien mellem Audebo og Gundestrup, da mener jeg, det kunde være tidsnok at tænke derpaa, naar den Tid kommer; det forekommer mig, at der vil gaa mange Aar, inden Veien er saaledes, at man kan føre med Diligence paa den, og det forekommer mig at være ubilligt, at Befolkningen i den Egn af den Grund skulde vente saa længe. Jeg antager ikke, at den Udgift, som det af mig omtalte vil medføre for Statskassen, vil blive mange hundrede Rigsdaler, og jeg tror ikke, man bør sty at gjøre en saadan Udgift, naar den er nødvendig for at fikke Befolkningen der som an-

dre Steder. Jeg antager, at det ærede Udvalg maaste ikke har tillagt Sagen den Betydning som jeg; men jeg vil dog tillade mig at henstille til det høitærede Udvalg og til den høitagtede Minister om paany at tage Sagen under Overveielse. Jeg staar her for at forsvare denne Sag, og jeg ønsker, at der blev gjort Noget derved. Jeg skal slutte med paany at anbefale denne Sag til Overveielse saavel af det ærede Udvalg som af den høitagtede Minister.

Alberg: Om end den ærede Ordfører idag ved Indledningen af sit Foredrag udtalte, at under de næværende Forhold var der saa godt som ingen Anledning til at gaa ind paa at behandle de forskjellige Spørgsmaal i Enkelthederne, med andre Ord en Realitetsbehandling af Finantsloven, saa antager jeg dog, da det Ufsnit af Finantsloven, der idag foreligger til Behandling, er af en saadan Beskaffenhed, at vi ved Behandlingen deraf bevæge os paa et mere neutralt Gebet, hvorfor det vel maa være mig tilladt at tilføje nogle Bemærkninger til enkelte af de Punkter, hvormed Forhandlingerne i Dag dreie sig. Det første Punkt, jeg vil tillade mig at omtale, er, hvad der er berørt i Betænkningen under Nr. 77 til § 19, hvor der gives Antydning af, at man burde give en lettere Afgang for dem, hvis Eiendomme hortkfyldes af Havet, til at blive fri for de saadanne Eiendomme paahvilende Hartkornsskatter. Forholdet derved er jo for Liden saaledes, som det er bestemt ved en Egl. Resolution af 15de Juni 1842. Denne Resolution skyldes væsentlig et Andragende, der indkom fra en Del Eiendomsbesiddere ved Limfjorden efter den store Stormflod 1839. Dette Andragende var indgivet til Stænderne i Viborg og efter deres Indstilling fremkom den nævnte Resolution. Den gaar ud paa, at de Vedkommende selv maa betale Udgifterne ved Undersøgelse og Opmaalning af deres Eiendomme. Det har for Fleres Vedkommende havt til Følge, navnlig for dem, som have ondt ved at afse en saadan Udgift een Gang for alle, at de hellere finde sig i at vedblive at betale de aarlige Skatter af Eiendommene, som de ikke besidde, end udsætte sig for denne Udgift. Det forekommer mig, at Billighed i høi Grad taler for, under saadanne Omstændigheder at komme Eiendomsbesidderne imøde. Saaledes som Forholdene nu have udviklet sig og da navnlig ved Limfjordens Kyster, siden den nye Kanalforbundelse er bleven mellem Limfjorden og Havet, og siden den Landstrimmel, der skiller de to Bænde, er i en saa væsentlig Grad bleven raseret, at Oversvømmelser ved ethvert nok saa lille Høivande anrette meget betydelige Udelæggelser paa Eiendommene ved Limfjordens Bredder er der flere Steder, hvor der vil være suldt saa megen Anledning til at komme Lødsierne i den Henseende imøde. At der ikke er kommet ret